

1

Amerigo Bonasera có việc ra tòa, tòa Đại hình New York, Phòng 3 để nghe công lí phán xét, trừng trị hai thằng khốn can tội bạo hành, toan cưỡng dâm con gái lão. Ngài chánh án uy nghi, bệ vệ vén áo thụng đen làm như sắp đích thân ra tay trị hai thằng nhãi ranh đang đứng xơ rổ trước tòa. Giọng ngài sang sảng, lạnh tanh:

– Tụi bay hành động như những quân côn đồ tồi tệ nhất. Tụi bay làm như thú dữ ở rừng vậy! Cũng may mà cô bé đáng thương kia chưa bị tụi bay xâm phạm tiết hạnh, bằng không thì mỗi đứa hai mươi năm chắc...

Cả hai thằng cúi mặt làm như tủi hổ, hối hận. Tóc chúng hớt cao, mặt mũi sáng sủa quá. Nhưng chúng quả là thú vật, thú vật lắm mới dám can rõ vậy. Bonasera nghĩ thế, nhưng không hiểu sao lão vẫn mang máng cảm thấy có một cái gì giả trá bên trong vụ xử này.

Dưới cặp lông mày chổi xể, đôi mắt sáng lóng lánh của ngài chánh án khẽ liếc nhìn khuôn mặt bí sị của Bonasera rồi dừng lại trên chồng đơn xin khoan hồng trước mặt. Ngài cau mặt, rồi nhún vai như sắp phải có một quyết định ngược với chính lòng mình.

– Xét vì tội bay còn nhỏ, chưa có tiền án và con nhà đảng hoàng... Vả lại xét vì luật pháp đặt ra chẳng phải để trả thù nên tòa tuyên phạt mỗi đứa ba năm tù, cho hưởng án treo!

Bốn mươi năm hành nghề chủ xe đò, chôn người chết đã quen nên Bonasera giận sôi sùng sục vẫn ngậm miệng làm thinh. Con nhỏ xinh đẹp là thế ngày giờ này còn nằm liệt giường, chiếc cằm bể còn kẹp chưa lành mà cả hai thằng khốn, hai con vật lại ra về thông thả. Vậy là tòa phưởng tuồng còn gì? Kia cha mẹ chúng đang tíu tít bao quanh hai cậu quý tử. Họ sung sướng, họ cười hả hê.

Bonasera nghiêng răng nghe nổi đắng cay trào lên nghẹn họng. Lão đưa chiếc khăn tay trắng lên bịt chặt miệng, ngo hai thằng khốn đi tà tà trở ra. Mặt chúng tươi rói, chúng tỉnh bơ không thèm nhìn lão một phát. Đành đứng trơ ra vậy. Cha mẹ chúng tò tò đi theo: hai cặp vợ chồng Mỹ trạc tuổi lão, bề ngoài Mỹ rất, bên lên ra mặt nhưng ánh mắt vẫn cứ vênh vào ngầm.

Không nhịn nổi, Bonasera vượt ra khỏi hàng ghế hét toáng lên:

– Được rồi! Tội mày sẽ được khóc như tao. Con cái tội mày làm khổ tao thì tao sẽ cho tội mày thử nếm mùi đau khổ!

Thấy vậy mấy ông luật sư đi sau cùng vội đẩy các thân chủ đi tới, đi nhập một với hai thằng con đang chậm bước hẳn lại làm như chúng sẵn sàng đứng ra bảo vệ cha mẹ vậy. Một bố lục sự đồ sộ còn đứng ra chắn lối Bonasera, sợ lão làm hoảng... nhưng có chuyện gì xảy ra đâu?

Bao nhiêu năm lập nghiệp ở đất này, ăn nên làm ra được cũng vì Bonasera một mặt tin tưởng ở công lí, ở trật tự xã hội. Đứng ngơ ngẩn trước tòa, căm thù đến tóc khói, đầu óc chỉ

lớn vốn ý định trả thù, nghĩa là sắm ngay một khẩu súng, bắn bỏ cả hai thằng khốn, nhưng Bonasera cứ phải cần rằng an ủi vợ đang đứng lạng người chưa hiểu chuyện gì:

– Thôi, vậy là mình bị chúng giỡn mặt rồi! Điều này đành phải lết tới Ông Trùm mới xong..

Lão quyết định tìm tới cố nhân Corleone, tốn bao nhiêu thì tốn...

*

* *

Một mình trong căn phòng khách sạn diêm dúa ở Los Angeles, kếp Johnny Fontane cũng mượn rượu giải sầu như bất cứ thằng đàn ông nào bị vợ bỏ trên cõi đời này. Nằm bật ngửa trên tấm nệm đỏ, hắn đưa chai whiskey lên uống ừng ực, rồi vớ xô nước đá lạnh tợp vài ngụm đưa cay.

Bốn giờ khuya rồi, men rượu bốc lên, đầu óc hắn chỉ lớn vốn ý định “thịt” con vợ, nếu nó về đây. *Nếu nó còn về.* Không lẽ giờ này “phôn” về cho con vợ cũ, thăm hỏi mấy đứa con, hay phá mấy thằng bạn, gọi dựng nó dậy? Kì cục quá. Mình xuống dốc rồi. Chớ hồi đang lên thì nửa đêm chợt nhớ ra “phôn” chơi chơi cho bạn bè mới là tình sâu nghĩa nặng. Chán mở đời. Hắn mỉm cười chua chát, nhớ ngày nào chỉ nội chuyện lên, xuống của chàng Johnny Fontane cũng làm nhức tim mấy cô đào lớn nhất nước Mỹ.

Mãi mới nghe tiếng khóa mở lách cách. Johnny biết là nó về, nhưng vẫn làm bộ tỉnh bơ nốc rượu. Nó bước vô, nó đứng sững ngay trước mặt, hắn cũng cứ ì ra. Coi, con này còn đẹp quá chớ? Khuôn mặt thiên thần, đôi mắt tím mơ huyền, khổ người mình dây vô cùng cân đối. Trên màn bạc nó càng lộng lẫy, mi miều nữa. Trách nào cả triệu anh mê, sẵn sàng

bỏ tiền mua vé xi-nê chỉ cốt để chiêm ngưỡng dung nhan Margot Ashton.

Johnny lè nhè hỏi:

– Mày đi đâu về giờ này?

Nó buông một câu:

– Đi ngủ với trai.

Giận quá, hắn gạt tung cái bàn, nhảy dựng lên túm cổ. Toan đập thì khựng lại, buông xuôi tay. Con khốn nạn cười ngật nghèo, cười phá lên. Đành phải đập. Họng nó la lớn:

– Ê, không đánh vào mặt. Tao đang đóng phim nghe!

Thế là Johnny cứ bụng mà loi. Nó té ngựa, hắn nhào theo, đè cứng. Nó nghẹt thở, há miệng thở hồng hộc, hơi thở nghe lại thơm thơm nữa! Hắn bèn lựa mấy chỗ thịt non, phơi nắng đỏ hồng ở đùi, ở vai để cứ thế mà động túi bụi, động ò ạt như hồi còn nhỏ quen bắt nạt mấy đứa nhỏ đầu đường xó chợ. Cái lối “tắm quất” này thấm đòn đao để mà khỏi sợ để lại vết tích, tang chứng như gãy răng, bể miệng.

Nhưng làm sao “tắm quất” nó mãi được. Johnny chịu. Con khốn nạn biết vậy nên cười hăng hắc, cười thách thức. Lốp váy lựa thêu bên trong lộ ra, nó nằm xoạc cẳng, nằm tô hô ra, miệng la lớn:

– Đây này. Mày cứ đánh đi, đánh nữa đi... Mày thì chỉ có thể!

Chán quá, Johnny lồm cồm bò dậy. Hận lắm nhưng lại đánh không nổi con điểm này chỉ vì nó đẹp quá, đẹp quá đi. Margot cũng vùng dậy theo, nhún một phát là đứng phắt dậy, đứng chống nạnh trước mặt... rồi đi một đường vũ uấn ẹo, nhún nhảy “chọc què”.

– Mày đập tao... ăn thua gì! Như con nít vậy... Cái thứ mày thì làm ăn gì? Không bằng một đứa con nít! Vậy mà cũng đàn ông. Bộ mày tưởng làm tình cũng như mày “sủa” mấy bài máy nước ấy hả? Còn lâu! Thôi nhé, *bái bai* Johnny...

Thế là nó biến vào phòng ngủ, khóa cứng cửa lại. Johnny ngồi bệt xuống sàn, chán nản úp mặt vào hai bàn tay, mệt mỏi, nhục nhã đến rã rời.

Một lúc sau, nhờ chịu đựng thất bại đã quen nên gắng gượng lấy lại tinh thần, Johnny nhắc điện thoại lên, gọi một chiếc tắc-xi ra phi trường cấp tốc. Phải bay về New York ngay. Tình hình này nguy ngập quá. Chỉ có một người cứu vãn nổi hần. Chỉ có một người đủ thế lực, đủ sáng suốt và còn thực lòng thương yêu hần. Đó là bố già Corleone.

*

* *

Ông chủ lò bánh Nazorine người mập mạp in hệt một ổ bánh mì Ý. Quần áo bám đầy bột, hần bực bội cần nhả vợ con. Chú làm công Enzo đâm hoảng hồn vì vụ này: bộ đồ tù binh mặc vô rồi, đeo băng tay chữ xanh đảng hoàng rồi mà trễ giờ sang trại tập hợp thì nguy quá! Hần thuộc đám vài ngàn tù binh Ý được trưng dụng làm thợ để phục vụ kỹ nghệ sản xuất, nên lỡ có chuyện lộn xộn phải trở về nghiệp tù thì đau khổ lắm lắm. Ông chủ lớn tiếng chất vấn:

– Mày tính bêu xấu gia đình tao? Mày biết là hết chiến tranh mày sớm muộn cũng bị tổng cổ về Sicile nên mày cố tình để lại cho con gái tao một cái bầu kỉ niệm chứ gì?

Cu cậu Enzo người thấp lùn, vạm vỡ vội cuống quýt đưa tay lên ngực thề:

– Thưa ông chủ... tôi xin thề có đức Mẹ, tôi không dám lợi dụng lòng tốt của ông chủ. Tôi thương cô chủ thiệt tình, tôi muốn xin cưới hỏi đàng hoàng. Tôi thật không nên không phải, nhưng nếu bị tống về xứ thì chẳng thể nào trở qua được. đành phải xa Katherine vĩnh viễn.

Lúc bấy giờ bà chủ mới gắt:

– Thôi im đi, đừng vớ vẩn nữa. Anh biết phải làm gì mà. Thằng Enzo cứ việc ở lại, có gì gởi nó qua Long Island với bà con mình.

Katherine chỉ có khóc. Con bé mập tròn, què mùa và trông như có ria mép thế kia thì kiếm sao nổi một thằng chồng bánh như Enzo? Cái thằng lại biết *chịu* chuộng đúng cách, đúng chỗ nữa! Quay sang phía bố, con bé nức nở:

– Ba không có cách gì giữ Enzo thì con sẽ bỏ nhà này đi theo anh ấy. Con về Ý liền...

Nazorine ngấm con nhỏ. Đúng típ con gái bố. Nó hăng lắm. Có lần rõ ràng, ban ngày ban mặt nó dám âu yếm cạ bàn tọa vào trán thằng Enzo lúc thằng này cúi phía sau lom khom bụng khay bánh chất vô quầy. Vụ này không khéo dàn xếp thì tụi nó dám làm bậy lắm. đành phải kiếm cách vận động cho nó ở lại, nhập tịch dân Mỹ. Chỉ có một người thu xếp nổi. Bố già Corleone chờ ai?

*

* *

Ba người nói trên cũng như nhiều người khác đều nhận được thiệp mời dự lễ vu quy của cô con gái út Constanzia của bố già Corleone vào thứ bảy cuối tháng tám năm 1945. Dù bây giờ nhà cao cửa rộng bên Long Island nhưng một người như Vito Corleone đâu thể quên bạn bè cũ, láng giềng xưa.

Đám cưới linh đình, khách đến đông, ăn uống suốt ngày. Một dịp vui đúng lúc quá. Chiến tranh với Nhật vừa dứt xong, đâu còn nơm nớp sợ tin dữ chợt tới cho đứa con ngoài mặt trận nên ai nấy cùng vui thả dãn. Muốn vui thì còn gì bằng đi đám cưới?

Vì lẽ đó, sáng thứ bảy bạn bè Ông Trùm từ New York kéo rốc sang. Đồ mừng cô dâu là những phong bao màu kem đầy tiền, tiền mặt chớ ngân phiếu thì khỏi. Kèm theo là tấm thiệp ghi rành rẽ tên người mừng, càng tôn kính ông bố bao nhiêu thì tiền mừng cô dâu càng bội bẩy nhiều.

Ông trùm Vito Corleone típ Mạnh Thường Quân, ai có chuyện nhờ vả cũng không để cho thất vọng. Không hứa hão, không có lối chối từ “Tôi không đủ sức”. Không cứ bạn bè quen biết mà cũng chẳng cần sau này có thể đền đáp được hay không. Chỉ cần mỗi một thứ, đó là tình bạn, do đích thân đương sự nói lên. Chừng đó thì bất luận giàu nghèo sang hèn, Ông Trùm cũng lưu ý giải quyết giùm kì được, san bằng mọi trở ngại cho tới lúc thành toàn mới thôi.

Vì đức tính đó, Vito Corleone có nhiều bạn và được tôn xưng ông trùm, thỉnh thoảng còn có người thân mật gọi bố già. Và để tỏ lòng tôn kính thì một món quà nhỏ mọn đủ rồi, đừng nói đến lợi. Một bình rượu chất nhà cất lấy, một giỏ bánh cay taralles ngày lễ Giáng sinh. Cùng lúc đó nếu biết điều thì nên kín đáo tự coi như mình có nợ để ân nhân có quyền cho gọi tới, mỗi khi có chút việc muốn nhờ lại.

Ngày gả con gái là ngày trọng đại, đích thân Ông Trùm ra đón khách tận bậc cửa lớn. Toàn bạn bè quen thân, tin cậy cả, trong số đó thiếu gì kẻ nhờ giúp đỡ mà làm nên sự nghiệp, nhân dịp vui mừng này mới dám gọi tiếng bố già

thân mật? Giúp đỡ đám cưới toàn là bạn bè tự động chạy tới. Chẳng hạn như khoản rượu, tất cả mọi thứ rượu đã có một ông bạn già bao hết, lại còn xung phong lãnh chân barman. Dọn bàn ghế, bưng thức ăn là đám bạn của mấy đứa con trai. Nấu cỗ là bà trùm và mấy bà bạn, trong khi bồ bịch cô dâu lãnh vụ treo đèn kết hoa tưng bừng đầy một khu vườn nửa mẫu.

Đã là khách thì Ông Trùm tiếp đón như nhau hết, tuyệt không có kẻ khinh người trọng. Xưa nay vẫn vậy. Đặc biệt hôm nay Ông Trùm lên bộ đồ lớn cắt thật khéo, chạy tới chạy lui lảng xảng nên anh nào không biết đám tưởng bậy là chú rể lắm!

Đứng sau Ông Trùm là hai trong số ba đứa con trai. Đứa lớn tên Santino nhưng trừ ông bố ra ai cũng gọi tắt Sonny. Cậu cả này bị các bậc cha chú kị lắm nhưng bọn trẻ lại khoái. Gốc Ý, mới nhập tịch dân Mỹ có một đời mà vóc dáng được như hần có thể gọi là lớn con: Sonny cỡ thước tám nhưng nhờ mở tóc quần dày cộm trông cao hơn nhiều.

Khuôn mặt hần đều đặn và rõ nét đa tình, miệng rộng môi dày và cầm lại lẹm vô một chút nên trông càng dâm. Người hần hùng hục như trâu đến nỗi vợ khốn khổ cứ nhác thấy cái giường là hết hồn! Người ta còn đồn rằng hồi còn nhỏ cậu Sonny đi chơi bởi đã vô động nào thì chỉ những em lì lợm, gân guốc nhất mới dám tiếp và chị em nào cũng nằng nặc tăng giá gấp đôi hết.

Mấy bà sồn sồn hông to miệng rộng thấy cậu cả là tha hồ ngấm nhưng đặc biệt trong đám cưới này có ngấm cũng vô ích. Vì dù có mặt cả vợ hần và ba đứa con nhỏ, Sonny vẫn ngấp nghé cô bé phù dâu Lucy Mancini đang ngồi đây kia,

rực rỡ trong bộ phù dâu màu hồng, mở tóc đen nhánh cài một vòng hoa. Làm gì cô nàng không biết? Suốt một tuần nay hai đứa nhăm nháy nhau chán chê và sáng hôm diễn tập trước bàn thờ Chúa nàng còn nắm tay chàng một phút. Phù dâu bạo đến thế là cùng.

Đối với em Lucy thì chẳng cần anh Sonny phải hách như Bố Già. Mạnh khỏe, gan dạ đủ rồi. Tính hấn rộng rãi, bụng dạ cũng hào sảng chớ đâu phải chỉ giỏi cái khoản kia? So với Ông Trùm thì Sonny thiếu đứt nét khiêm nhượng, dễ giận, dễ cáu, quyết định nông nổi. Vì vậy trong công việc làm ăn hẳn giúp bố rất đắc lực mà ít ai tin một ngày kia hẳn sẽ là người kế vị.

Cậu hai Frederico, gọi tắt là Fred, có thể nói là đứa con trai trong mộng của mọi gia đình Ý. Chăm chỉ, có hiếu, bố gọi đến là dạ ngay. Ba mươi tuổi đầu vẫn chưa vợ, vẫn ở chung với bố mẹ. Không hề cãi lại, không dám dây dưa với cô nào để gây phiền phức cho gia đình. Người tầm thước, mặt mũi không được bảnh trai nhưng cũng phảng phất nét đa tình nghĩa là mái tóc xoắn rậm, cặp môi chì dày thười ra.

Típ người Fred chẳng phải trời sinh ra để chỉ huy. Hấn mềm quá, thiếu hẳn cái dũng lực buộc người khác phải tuân lệnh nên chắc chắn việc kế nghiệp chẳng bao giờ đến hẳn.

Đứa con trai út trong nhà, cậu ba Michael không đứng cùng hai anh phía sau lưng ông già mà ngồi riêng một nơi, ở tuốt góc vườn. Nhưng có ngồi tách ra vẫn cứ bị thiên hạ chú ý như thường vì cả nhà chỉ có một mình hẳn là dám cưỡng lệnh Ông Trùm. Trông hẳn không đa tình như hai anh, mái tóc đen lóng chớ không xoắn. Da mịn như con gái nên hẳn đẹp trai một cách thanh tú. Hồi còn nhỏ Ông Trùm cứ e ngại

thằng út quá nhiều nữ tính, mãi đến năm nó 17 tuổi ông mới yên trí.

Chủ ý của Michael là tuyệt đối không muốn dính dáng đến việc nhà, không dây dưa vào công việc làm ăn của bố nên ngồi cũng ngồi tách ra một nơi. Bên cạnh hắn là cô bồ cả nhà chỉ nghe nói, mãi hôm nay hắn mới dẫn về. Michael giới thiệu rất chững chạc nhưng xem ra chẳng ai khoái vì nhà này quá không hợp với tí đàn bà con gái Mỹ. Họ chê cô này gầy quá, mặt mũi “trí thức” quá mà cử chỉ quá buông tuồng. Ngay cái tên nghe cũng lạ tai rồi, đàn bà con gái gì mà tên Kay Adams? Nó Mỹ quá, ngắn ngủn quá... nghe không vô.

Ông Trùm làm như không chịu Michael, điều đó thấy rõ. Chẳng là hồi trước hắn là con cưng trong nhà, sẵn sàng kế nghiệp sau này vì hắn giống bố in hệt ở chỗ ngoài sự khôn ngoan còn có một quyền lực tiềm ẩn, làm như trời sinh ra để làm lãnh tụ, hễ cất tiếng nói là thiên hạ không nghe không xong vậy.

Có điều chiến tranh vừa bùng nổ là cậu ba Michael hăng hái nhảy ngay vô thủy quân lục chiến, coi lệnh cấm của bố như không có. Ai chớ Ông Trùm đời nào chấp nhận để cho thằng con trai út nhào đầu vô chỗ chết, phục vụ cho những thằng ở đâu đâu và hi sinh lãng nhách như vậy? Lập tức có màn tung tiền ra vận động ngầm, lo lót bác sĩ nhà binh. Vận động đủ mọi mặt, tốn kém kể gì nhưng làm sao cản nổi một gã con trai 21 tuổi khi nó nhất định xung phong?

Sau đó Michael đi tác chiến, đánh trận tùm lum miền Thái Bình Dương, lên lon đại úy và bắt nhiều huy chương. Năm 1944, tạp chí *Life* đi nguyên một phóng sự bằng hình